

KRISTIN HANNAH
FIREFLY LANE

Copyright © 2008 by Kristin Hannah.

All rights reserved.

This is a work of fiction. All of the characters, organizations, and events portrayed in this novel are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

Переклала з англійської *Таїсія Івченко*

Художнє оформлення *Анастасії Стефурак*

Генна, Крістін.

Г 34 Провулок Світлячків : роман / Крістін Генна; пер. з англ. Таїсія Івченко. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024. — 632 с. — (Серія «Великий роман»).

ISBN 978-617-8373-89-4.

ISBN 978-617-8373-14-6 (серія).

Від авторки бестселерів «Велика Глушина» та «Чотири вітри» — потужний роман про кохання, втрату й магію дружби...

Вони зустрілися влітку 1974 року — Кейт Маларкі, така непоказна, що до восьмого класу втратила всіх подруг, і її нова сусідка Таллі Гарт — «найкрутіша дівчина у світі». Дві дівчинки, настільки різні, наскільки можуть бути різними дві людини. Але Кейт, сором'язлива й задумлива, має щось, конче потрібне яскравій та амбіційній Таллі, і щедро ділиться цим із нею. Вони обіцяють одна одній залишатися найліпшими подругами завжди й до кінця літа стають нерозлучними.

Переживаючи зміни разом зі своїм поколінням — змінюючи зачіски, співаючи нових пісень, дивлячись інші серіали, діючи в різних соціальних і політичних обставинах, — Кейт і Таллі упродовж понад трьох десятиріч підтримують одна одну. Вони долають ревності, гнів, образи, незрозуміння, аж поки їхня дружба постає перед найгіршим випробуванням — зрадою. Чи зможе Таллі, яка зійшла на найвищий щабель слави, зрозуміти свою подругу-домогосподарку? Чи здатна Кейт переступити через власні упередження та біль?

«Провулок Світлячків» — це більше ніж роман про дорослішання, це історія покоління жінок, які були одночасно благословенні та прокляті вибором. Це оповідь про обіцянки, таємниці та зради. І, зрештою, про єдину людину, яка по-справжньому знає вас і розуміє, що може завдати вам болю і може зцілити. «Провулок Світлячків» — це роман, який ви ніколи не забудете, який захочете передати своєму найліпшому другові.

УДК 821.111(410)-311.6

ISBN 978-617-8373-89-4

ISBN 978-617-8373-14-6 (серія)

ISBN 978-0-312-36400-0 (серія)

© Івченко Т. В., пер. з англ., 2024

© Стефурак А. М., худ. оформ., 2024

© РМ, ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Їх називали дівчатами з провулка Світлячків. Давненько це було, понад тридцять років тому. Хоча зараз, отут, у затишному ліжку, коли за вікном віяла хуртовина, їй увижалося, що то було вчора.

Протягом останнього тижня (безперечно найгірші сім днів у житті) стало неможливо відсторонюватися від спогадів. У снах вона постійно поверталася в 1974-й та знову ставала підліткою. Світ сповнювали дорослішання й тінь програної війни, а сама вона тим часом летіла на велосипеді з пагорба разом із подругою в такій непроглядній пільмі, що здавалося, вони й самі невидимі. Місце не мало особливого значення, хіба що просто як факт: звивиста асфальтована дорога, оточена канавами з мутною водою та пагорбами, що поросли чагарями. Вона пам'ятала всі найдрібніші подробиці. До того, як вони познайомилися, вона гадала, що ця дорога взагалі нікуди не веде — просто сільський провулок, який чомусь назвали на честь комахи, котрої ніхто й не бачив у їхніх суворих синьо-зелених краях.

А потім вони побачили дорогу очима одна одної. З вершини пагорба вони угледіли не височенні дерева, не вибоїни в асфальті й не далекі засніжені гори, а всі місця, де колись

побувають. Уночі вони тихо вислизали зі своїх будинків, що стояли по сусідству, та зустрічалися на тій дорозі. А потім бігли курити крадені цигарки та співати *Billy, Don't Be a Hero*¹ на березі річки Пілчак. А ще говорити-говорити про все на світі, міцно зшиваючи свої життя до купи. Наприкінці літа вже ніхто не міг сказати, де закінчується одне дівча та починається друге. Усі стали звати їх Таллі-й-Кейт, і наступні тридцять із гаком років їхня дружба була своєрідним «бампером» у житті: міцним і надійним. З роками змінювалася лише музика, а обіцянки, що вони дали одна одній у провулку Світлячків, лишалися непорушними.

Найкращі подруги назавжди.

Вони вірили, що їхня дружба навіки й що колись вони обидві постаріють і сидітимуть разом у кріслах-гойдалках на веранді та під порипування мостин згадуватимуть своє життя і сміятимуться.

Тепер, звісно, вона знала, як вийшло насправді. Понад рік вона вмовляла себе, що все минеться, що зможе жити без подруги. І часом навіть сама в це вірила. А потім десь звучала пісня — одна з їхніх пісень: *Goodbye Yellow Brick Road*², *Material Girl*³, *Bohemian Rhapsody*⁴ чи *Purple Rain*⁵. От учора

¹ *Billy, Don't Be a Hero* (англ. — «Біллі, не будь героєм», або «Солдатський блюз») — популярна в 1974 р. у Великій Британії й Америці пісня, написана британськими авторами Мітчем Мюрреєм і Пітером Калландером. У слухачів асоціювалася з війною у В'єтнамі.

² *Goodbye Yellow Brick Road* (англ. — «Прощай, дорого із жовтої цегли») — пісня британського автора-виконавця Ентоні Джона 1973 р.

³ *Material Girl* (англ. — «Меркантильна дівчина») — пісня-візитівка американської співачки Мадонни 1985 р.

⁴ *Bohemian Rhapsody* (англ. — «Богемна рапсодія») — пісня британської рок-групи *Queen*, написана Фредді Мерк'юрі в 1975 р.

⁵ *Purple Rain* (англ. — «Пурпуровий дощ») — пісня американського співака й музиканта Принса 1984 р.

в крамниці вона почула поганий ремікс на *You've Got a Friend*¹ та розплакалася просто коло ящика з редискою.

Відсунувши ковдру, вона тихенько, щоб не розбудити чоловіка поруч, вилізла з ліжка. Якусь хвилику роздивлялася його обличчя впітьмах: навіть уві сні він був якийсь стривожений. Потім обережно взяла телефон і попрямувала коридором на веранду. Спостерігаючи за хуртовиною, якийсь час вона наважувалася та зрештою набрала знайомий номер. Що ж сказати найкращій (колись) подрузі після всіх цих місяців мовчання? Із чого почати?

У мене паскудний тиждень... Усе моє життя розвалюється... Чи може просто: Ти потрібна мені?

Десь на іншому боці чорної бурхливої затоки задзвонив телефон.

¹ *You've Got a Friend* (англ. — «У тебе є друг») — пісня американської співачки Керол Кінг 1971 р.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Для більшості в країні 1970 рік став роком змін і заворушень, але тільки не для мешканців будинку на Магнолія-драйв. Тут усе було тихо та впорядковано. Десятирічна Таллі Гарт сиділа на холодній дерев'яній підлозі та будувала з брусоків будиночок для крихітних ляльок *Liddle Kiddles*, що солодко спали на серветках. У своїй кімнаті вона б укотре слухала платівку *Jackson Five*¹ на фонографі, але у вітальні не було навіть радіо. Бабусі музика не дуже подобалася. Не подобалися їй ні настільні ігри, ні телевізор. Здебільшого вона просто сиділа в кріслі-гойдалці біля каміна та вишивала, ото й усе, — у неї були сотні серветок, майже всі з вишитими цитатами з Біблії. На Різдво бабуся віддавала їх у церкву для благодійного продажу.

Був ще дідусь, але зовсім тихенький, та й вибору, власне, особливого не мав — після інсульту він зліг і тільки й міг що зрідка трусити дзвоником. Лише той дзвоник міг змусити бабусю квапитися. Щойно лунало дзеленчання, вона всміхалася, вигукувала «ой-йой!» та прожогом неслася (так швидко, як тільки дозволяли капці) в коридор.

¹ *Jackson Five* — американський родинний попгурт, що складався із п'яти братів Джексонів. Провідним вокалістом у ньому став Майкл Джексон, який вирізнявся з-поміж братів особливим артистизмом і неабиякими здібностями танцюриста. На час створення гурту 1965 р. йому виповни-

Таллі взяла свого троля із жовтим хутром і заходилася тихенько наспівувати *Daydream Believer*¹, під яку троль танцював із крихітною лялькою. На середині пісню урвав стук у двері.

Це був такий незвичний звук, що Таллі кинула гру та втупилася у двері. До них ніхто ніколи не приходив, окрім містера та місис Бітлів, що неділями возили їх з бабусею до церкви.

Бабуся обережно поклала вишивання в рожевий поліетиленовий пакет коло стільця, підвелася та поволі почовгала до дверей. Останні кілька років вона всюди тільки так і ходила. Двері відчинилися, і на якусь мить запала тиша. Потім почулося бабусине «ой-ой», але голос був якийсь дивний. Визираючи збоку, Таллі побачила високу жінку з довгим скуйовдженим волоссям та усмішкою, яку ніби вітром ганяло по обличчю. Дівчинка в житті не бачила нікого вродливішого: молочно-біла шкіра, загострений ніс, високі вилиці та крихітне підборіддя. А ще очі кольору рідкого шоколаду, що повільно кліпали.

— Це так ти вітаєш доньку після стількох років? — Жінка відсунула бабусю вбік і рушила прямо до Таллі. Нахилилася до неї. — Це моя Таллула Роуз?

Доньку? Це що ж, її...

— Мамо? — побожно прошепотіла Таллі, боячись у це повірити. Вона так довго чекала, стільки мріяла про цю мить. Мить, коли мама повернеться.

— Сумувала за мною?

— Так! Сумувала! — Таллі з усіх сил стримувала щасливий сміх.

Бабуся зачинила двері.

¹ *Daydream Believer* (англ. — «Та, що живе у мріях») — пісня, написана Амаром Стернером, Уорреном Гевіном та Річардом Міксом. The Monkees, 1967.

— Заходь на кухню, поп'ємо кави.

— Я не на каву сюди приїхала. Я приїхала забрати доньку.

— У тебе немає ані копійчини, — стомлено зауважила бабуся.

Обличчя мами скривилося від роздратування.

— А що, як є?

— Таллі треба...

— Слухай, я чудово знаю, що треба моїй доньці.

Здавалося, мама доклала зусиль, щоб стояти рівно, але виходило кепсько. Її хитало, а погляд був якийсь дивний. Вона накручувала на палець довге пасмо хвилястого волосся. Бабуся підійшла ближче до них.

— Дороті, виховувати дитину — це неабияка відповідальність. Поживи з нами, пізнай Таллі краще — і будеш готова, — Бабуся на мить замовкла й насупилася. А потім додала: — Ти п'яна.

Мама захихотіла та підморгнула Таллі. Та підморгнула у відповідь. Що ж у цьому поганого? Дідусь теж любляв добряче випити — раніше, коли не хворів. І Ба іноді може випити келих вина.

— День народження в мене, мамо, чи ти забула?

— День народження?! — Таллі скочила на ноги. — Чекай тут! — Вона чкурнула у свою кімнату та запустила руки у шухлядку, розкидаючи зайві речі довкола. Десь тут намісто з макаронів, що вона зробила для мами минулого року в церковній школі. Бабуся тоді насупилася та сказала не плекати надій, але Таллі так не могла. Вона роками жила тими надіями. Сховавши намісто в кишеню, вона кинулася назад у вітальню та прибігла саме вчасно, щоб почути:

— Мамо, я не п'яна. Я вперше за три роки бачу доньку, а у світі немає наркотиків, сильніших за любов.

— Шість років. Їй було чотири, коли ти привезла її минулого разу.

— Уже шість? — спантеличено перепитала мама.

— Дороті, повертайся додому. Я зможу тобі допомогти.

— Це як минулого разу? Е ні, дякую красенько.

Минулого разу? Мама вже поверталася?

Ба зітхнула й напружилася.

— Довго ти мені те пригадуватимеш?

— Не думаю, що в таких вчинків є строк давності. Таллуло, ходімо.

Мама невпевненою ходою рушила до дверей, і Таллі насупила брови: не так усе мало бути. Мама не обійняла її і не поцілувала. Не спитала, як у неї справи. Та й треба ж скласти валізу, коли кудись рушаєш, — це всі знають. Таллі вказала рукою в напрямку своєї кімнати:

— У мене там речі...

— Не треба тобі ця матеріальна маячня, Таллуло.

— Що? — не второпала дівчинка.

Бабуся міцно її обійняла, і на малу повіяв знайомий солодкий запах тальку та лаку для волосся. За все життя тільки ці руки її обіймали. Тільки в цих руках Таллі почувалася в безпеці. Раптом їй стало страшно.

— Ба! — відсунулася вона. — Що відбувається?

— Ти їдеш зі мною, — пояснила мама, спираючись на одвірок для рівноваги.

Бабуся стисла онучці плечі та легенько труснула.

— Ти пам'ятаєш свій телефон і адресу, еге ж? Як щось буде не так або тобі зробиться страшно, одразу дзвони нам.

Ба плакала. Її така сильна й завжди спокійна бабуся плакала, і Таллі це лякало. Що ж таке? Що вона зробила не так?

— Ба, пробач мені, я...